

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	samlede af H. Tofte.
Titel Title:	<u>Børnesange til Skolebrug</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	3. Oplag.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : N.C. Rom, 1887
Fysiske størrelse Physical extent:	80 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

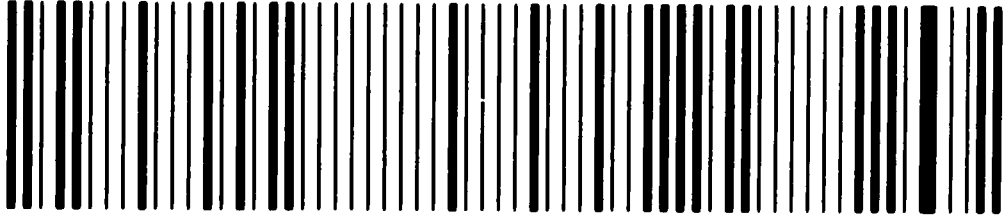
El Tofte,

Bornesange,

3. Opl. 1887.

B. 165

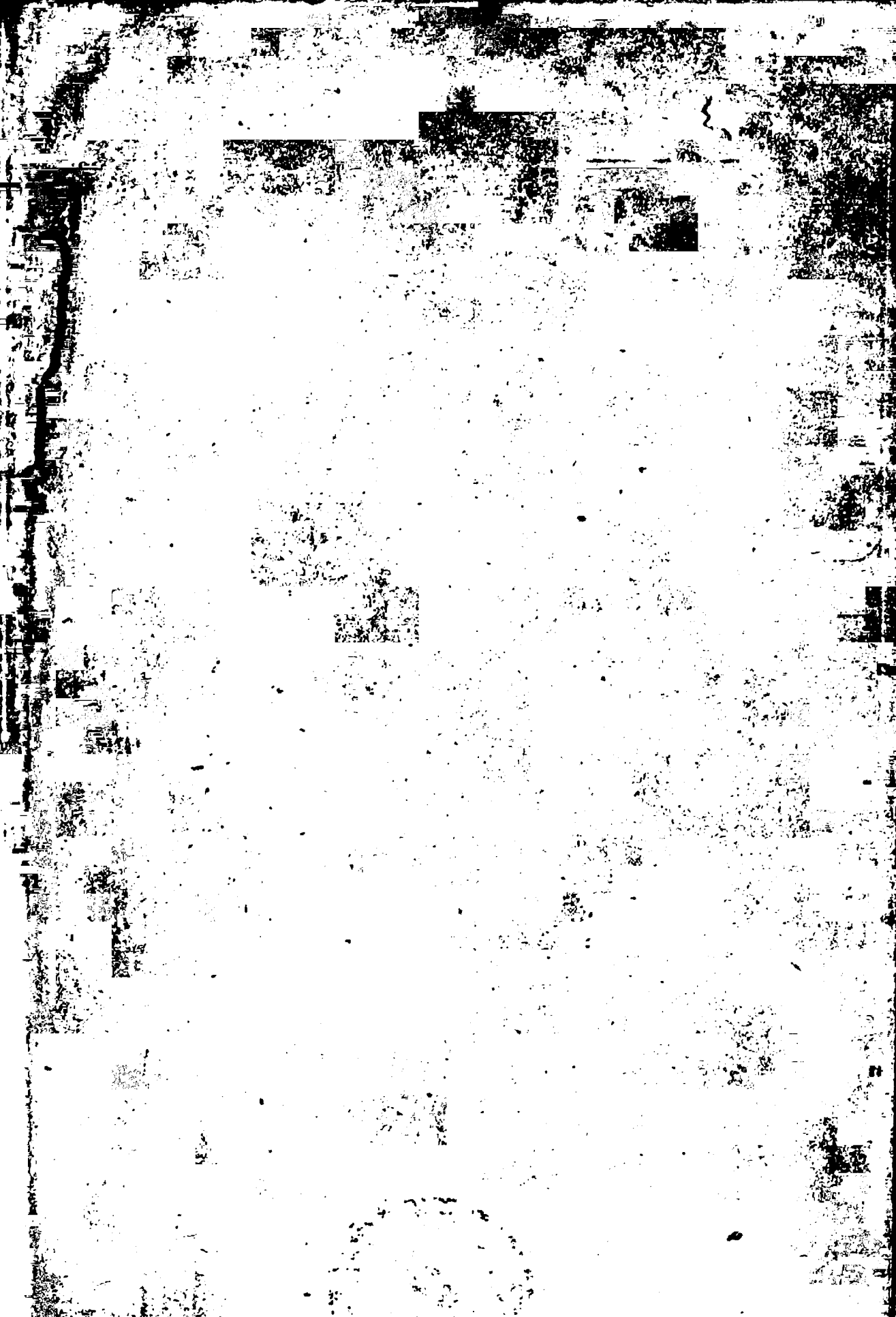
DET KÖNIGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

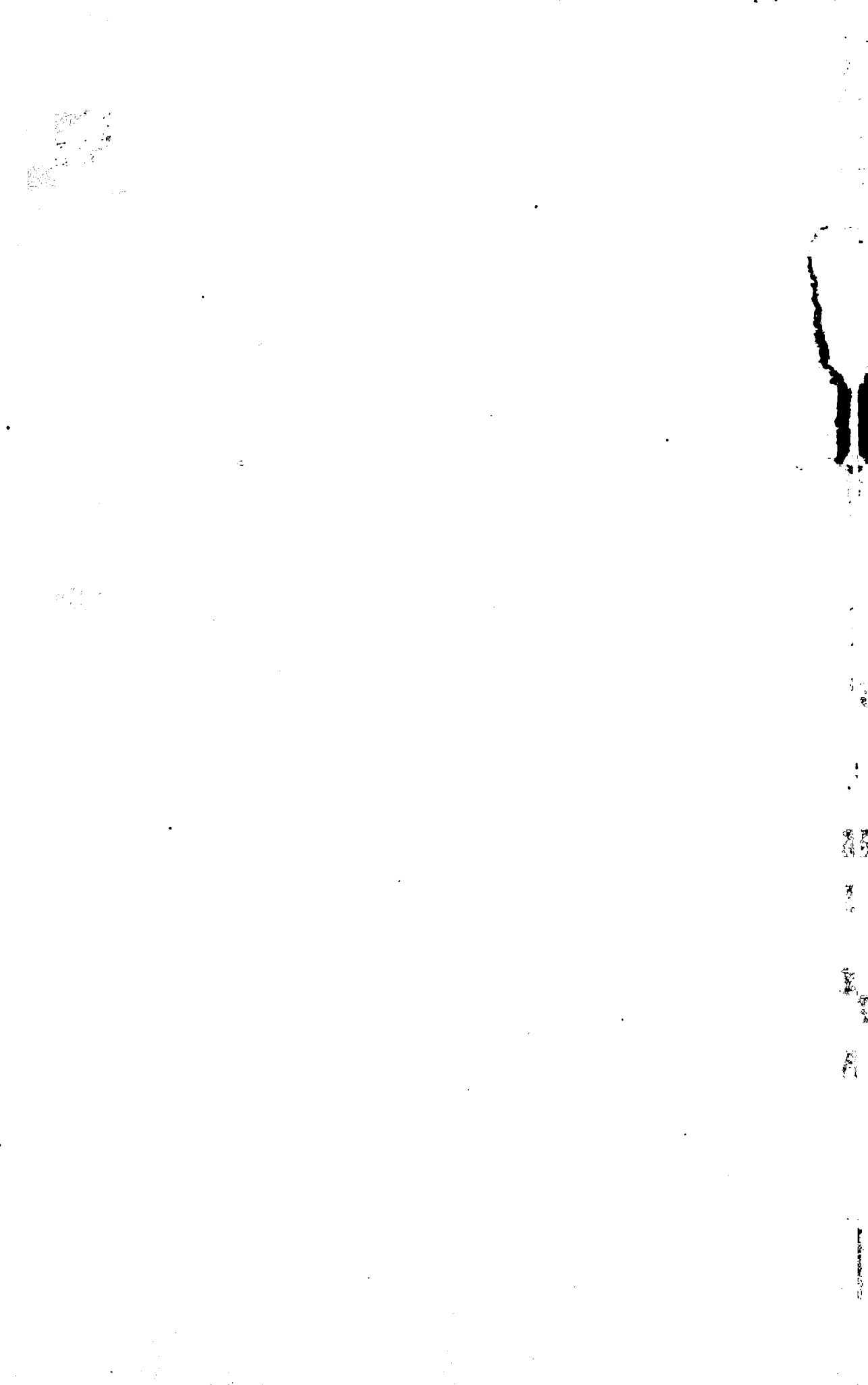

1 1 53 0 8 01973 0

+ REX

Børnesange

til Skolebrug,

samlede

af

H. T o f t e .

3dje Oplag.

Kjøbenhavn.

N. C. Roms Forlagsforretning.

Trykt hos J. H. Schultz.

1887.

*Nærværende Samling har ingen
Sange fælles med de af R. J. Holm,
H. Rosendal og undertegnede udgivne
tre Hæfter „Viser og Sange nærmest
til Skolebrug.“*

U d g.

INDHOLD

Nr.		Side.
3.	Atten Gulerødder	10.
72.	Barnet voxer tidlig fra sin Skammel	79.
9.	De gode gamle Ægyptere	14.
45.	Den Gang jeg drog afsted. P. Faber	43.
28.	Den Kukkemand paa Træet sad	27.
35.	Den lille Bi, den store Sol. C. Richardt	32.
30.	Den lille Fugl er Barnets Ven..	28.
44.	Den Sømand han maa lide. A. Recke	42.
8.	Der var engang tre Brødere . .	13.
46.	Der var en Kæmpe Goliat. Clau- dius; Rahbek	46.
54.	Foraaret det er dog Haabets Tid	57.
12.	Forgangen Nat vor sultne Kat..	16.
47.	Fra Tyskland uddrog en Flok Spillemænd	48.
34.	Græshoppen sidder paa Engen. Ingemann	31.
5.	Hans, Hans, Hans	11
42.	Herligt en Sommerdag	40.
48.	Hvad er der i det Kloster at se	49.
18.	Hver Morgen gække mine Gæs .	21.

Nr.		Side.
58.	Hvor Skoven dog er ung og frisk. C. Richardt	62.
7.	Højt paa en Gren en Krage . . .	12.
21.	Høne og Hane. G. Rode	22.
31.	Hør Spurven der ude. H. C. Andersen	29.
60.	I bare Ærmer gaa. Rahbek efter Voss	65.
53.	Jeg saa enlig gik en Gang. Folkevise	56.
14.	Katten ligger under Kakkelovnen. Folkevise	17.
63	Kjender du den barske Mand. C. C. Carlsen	69.
19.	Kluk kluk kluk kluk. H. Jørgensen	21.
68.	Kom lille Sisik. A. Reitan . . .	74.
37.	Kom, mit lille Pus, og se. J. Gerson	35.
29.	Kukkuk, kukkuk! toner i Skov.	27.
49.	Langt ud i Skoven laa et lille Bjærg. Folkevise	50.
39.	Lystig vi synge og springe og lege	37.
2.	Med min Haand jeg banker	9.
15.	Misse-kisse-kissekat. H. Jørgensen	18.
66.	Moder kjær	72.
13.	Mogens, Mogens Missekat	16.
26.	Mæ, siger det lille Lam	25.
55.	Naar kommer Vaaren vel? C. Bagger	58.

Nr.		Side.
56.	Nu lakker det ad Tiden smaat C. Winther	60.
59.	Nu vaagner Blomsten af Dvale. J. Gerson	64.
69.	Nu ville vi synge og være glad.	74.
50.	Og Bonden han ganger alt bag sin Plov. Folkevise	52.
70.	Og Dagen led. F. J. Hansen..	76.
41.	Og det var en Skærsommerdag. G. Rode	38.
17.	Og hør, lille Mo'er. N. E. Petersen	19.
23.	Og Ræven laa under Birkerod. Bjørnson	23.
6.	Op, lille Hans	11.
71.	O Stjerne, hav Tak. J. L. Heiberg	77.
4.	Palle rejser til Norge	10.
36.	Pandeben! — Godt det gror. H. C. Andersen	33.
51.	Per Nilen har trukket sin Jolle paa Land. Folkevise	53.
20.	Povl sine Høns i Haven lod flyve	22.
38.	Ride, ride paa Faders Knæ. H. Jørgensen	36.
27.	Ro, ro til Fiskeskjær.....	26.
24.	Ræve luske gennem Buske. M. Bruhn.....	24.
22.	Ræven lakked ad Bondens Gaard	22.

Nr.		Side.
43.	Saa hive vi vort Anker op	41.
10.	Save, save Brænde	15.
65.	Se Blomsterne de spæde	71.
11.	Skære, skære Havre	15.
57.	Skyd frem, Skovmærke. H C. Andersen	62.
61.	Solen synker nok saa smukt. J. Gerson	67.
67.	Sov sødelig, sov blødelig. Folkevise	73.
32.	Stork, Stork Langeben. Ingemann	30.
33.	Surr, surr, surr, lille Bi, omkring	31.
62.	Svunden er den friske Sommer. J. Gerson	68.
52.	Tog Bremsen Støvler og Sporer paa. Folkevise	55.
25.	To Harer laa mellem Kaalen. G. Rode	25.
16.	Tre Katte krøb op paa Taget en Gang	19.
1.	Vil du, vil du	9.
64.	Visselulle, min lille Bro'er. H. Jørgensen	70.
40.	Vor gamle Karo holdt en Støj. J. L. Heiberg	38.

---

1. Tredive Streger.

Vil du, vil du, vil du, vil du, vil du
med mig ud i Marken gaa?

Ja men, ja men, ja men, ja men, ja men
her skal tred've Streger staa.

Se nu, se nu osv.
det vil ikke rigtig gaa.

Ja saa, ja saa osv.
maa du passe bedre paa!

---

2. Med min Haand jeg banker.

Med min Haand jeg banker
klap, klap, klap!

Med min Fod jeg tramper
trap, trap, trap!

En, to, tre, et lille bitte Hop,
saadan vi danse, til Legen hør' op!

---

3. Atten Gulerødder.

Atten Gulerødder, atten Gulerødder,
 atten Gulerødder, atten,
 to til atten gjør en Snese,
 fem Menuetter for en Pjes.
 Atten Gulerødder, atten.

---

4. Palle.

Palle rejser til Norge;
 nu rejser Palle,
 Palle rejser til Norge.

Palle han syr nye Sko,
 Palle han syr,
 Palle han syr nye Sko.

Hvad tar Palle for et Par Sko,
 hvad tar Palle,
 hvad tar Palle for et Par Sko?

Tre Mark og fire Skilling,
 tre Mark og fire,
 tre Mark og fire Skilling.

---

5. Hvad har du?

Hans, Hans, Hans,
 hvad har du i din Kurre?
 Æg, Æg, Æg
 og fir' og tyve Spurre!

Jens, Jens, Jens,
 hvad har du i din Lomme?
 En Kniv, en Kniv, en Kniv
 og saa en dejlig Blomme!

---

6. Op, lille Hans!

„Op, lille Hans, op, lille Hans,
 nu synger Lærken!“ —

„Nej, lille Mo'er, nej, lille Mo'er,
 det er Dørens Knirken.“

„Op, lille Hans, op, lille Hans,
 nu skal du i Skole!“ —

„Nej, lille Mo'er, nej, lille Mo'er,
 aa, jeg er saa daarlig“

„Op, lille Hans, op, lille Hans,
 op at slaa paa Tromme!“ —
 „Ja, lille Mo'er, ja, lille Mo'er,
 ja, nu skal jeg komme!“

---

7. Kragen.

Højt paa en Gren en Krage —
 sim seladim bam ba seladu seladim —
 højt paa en Gren en Krage sad.

Saa kom en hæslig Jæger —
 sim seladim bam ba seladu seladim —
 saa kom en hæslig Jæger hen.

Han skød den stakkels Krage —
 sim seladim bam ba seladu seladim —
 han skød den stakkels Krage ned.

Da var den stakkels Krage —
 sim seladim bam ba seladu seladim —
 da var den stakkels Krage død.

---

8. De tre Brødre.

Der var en Gang tre Brødere,
 Brø- Brø- Brø-
 de- de- de-
 re re re
 Brødere,
 der var en Gang tre Brødere.

Den første han hed Abraham,
 A- A- A-
 bra- bra- bra-
 ham ham ham
 Abraham,
 den første han hed Abraham.

Den anden han hed Isaak,
 I- I- I-
 sa- sa- sa-
 ak ak ak
 Isaak,
 den anden han hed Isaak.

Den tredje han hed Habakuk,
 Ha- Ha- Ha-

ba- ba- ba-
 kuk kuk kuk
 Habakuk,
 den tredje han hed Habakuk.

De droge til Jerusalem,
 Je- Je- Je-
 ru- ru- ru-
 sa- sa- sa-
 lem lem lem,
 de droge til Jerusalem.

---

9. De gamle Ægyptere.

De gode, gamle Ægyptere
 de bleve ej begravede,
 men de blev balsamerede,
 saa snart som de kreperede,
 og lagte i en Pyramide,
 dem selv til stor Fornøjelse,
 men andre til stor Bemøjelse
 og Musene til Fordøjelse.

---

10. Save Brænde.

Save, save Brænde!
Vi er raske Svende!
Du til dig og jeg til mig,
hver maa trække rask til sig,
saadan skal det være.

Save, save Brænde!
I Aften faar det Ende,
i Morgen er det Helligdag,
saa hænger Saven paa sin Knag,
saa gaar vi til Kirke.

---

11. Skære Havre.

Skære, skære Havre,
det er til Hestedavre;
faar de den, saa bliver de
saa fede og saa favre.

Skære, skære Rugen,
vor Mo'er kjender Brugen,
laver os det stærke Brød,
som pynter godt paa Dugen.

Skære, skære Byggen
 til Brug i vores Køkken
 og lidt til Høns, som sluger den,
 for de kan ikke tygg' 'en.

Skære, skære Hvede,
 nu maa vi Ovnene hede,
 Kagen kommer allersidst,
 se saa, nu er den nede!

---

12. Forgangen Nat.

Forgangen Nat vor sultne Kat
 en ung og lækker Mus fik fat,
 men da den i det samme saa
 en Rotte, lod den Musen gaa.
 Nu Katten efter Rotten sprang,
 men fik en Næse nok saa lang;
 thi Mus og Rotte begge to
 slap lykkelig af Kattens Klo.

---

13. Mogens Missekat.

Mogens, Mogens Missekat!
 Hvor var du forgangen Nat? —

Jeg var i et Møllerhus,
der var nok af fede Mus;
det var Mad for Mogens!

Mogens, Mogens Missekat!
Fik du nogen af dem fat? —
Jeg fik en, og jeg fik to,
jeg fik mange i min Klo;
det var Mad for Mogens!

---

14. Kattens Ligfærd.

Katten ligger under Kakkelovnen
og sørger for sine Unger.
For nu er Katten død, død.

Saa gik der Bud hen til Snedkeren,
til Snedkeren den vise,
han skulde komme saa hastig hen
at gjøre Kattens Kiste.

Saa gik der Bud hen til Jomfruen,
til Jomfruen den sorte,
hun skulde komme saa hastig hen
til Katten sy en Skjorte.

Saa gik der Bud hen til Degnen,
 til Degnen den unge,
 han skulde komme saa hastig hen
 at over Katten sjunge.

Og allerførst saa kom Rotterne,
 de bar ham ned ad Trapper,
 og siden efter kom Musene
 med lange, sorte Kapper.
 For nu er Katten død, død.

---

15. Missekat.

Misse- kisse- kissekat!
 Kom og lad dig fange!
 Jeg har dig saa kjær, min Skat;
 hvorfor er du bange?
 — Nej, nej, nej, mjav!

Misse- kisse- kissekat!
 Kom, saa vil vi spinde!
 Mo'er har alt sin Rok parat,
 Fa'er skal Garnet vinde.
 — Nej, nej, nej, mjav!

Misse- kisse- kissekat!
 Kom, jeg skal dig vise
 Fælden, vi har sat i Nat:
 du maa Musen spise!
 — Ja, ja, ja, mjav!

---

16. . Tre Katte.

Tre Katte krøb op paa Taget en Gang
 og skreg og mjavede Natten lang;
 det var nu faldet dem alle ind;
 Musik er saa dejlig i Maaneskin.

Til sidst fik de Husets Herre vakt;
 ham faldt det nu ind, han vilde slaa Takt.
 Ak ve! Da standsed det Sangerkor,
 thi Taktstokken var en Piskesnor.

---

17. Hvad siger de?

Og hør, lille Mo'er,
 hvad har hun i sin Kurv i Dag?
 Kyllinger, Kyllinger, Gæs og Høns
 og en dejlig Hane med Sporer.

Hvad siger Kylling? Pip, pip, pip!
 Hvad siger Gaasen? Gæk, gæk, gæk!
 Hvad siger Hønen? Kluk, kluk, kluk!
 Hvad siger Hanen,
 Hanen med Sporer? Kykliky!

Og hør, Studedriver,
 hvad har han i sit Reb i Dag? —
 Fedekøer, Fedekøer, Grise og Faar
 og et gammelt Æsel med Øren.
 Hvad siger Fedeko? Bu, bu, bu!
 Hvad siger Grisen? Gys, gys, gys!
 Hvad siger Faaret? Mæ, mæ, mæ!
 Hvad siger Æslet,
 Æslet med Øren? I-a, i-a, i-a!

Og hør, Fuglefænger,
 hvad har han i sit Net i Dag? —
 Vildænder, Vildænder, Krager og Stær
 og en lystig Gjøg hist fra Skoven.
 Hvad siger Vildand? Rab, rab, rab!
 Hvad siger Kragen? Kra, kra, kra!
 Hvad siger Stæren? Fyt, fyt, fyt!
 Hvad siger Gjøgen,
 Gjøgen fra Skoven? Kuk, kuk, kuk!

---

18. Gaasepigens Sang.

Hver Morgen gække mine Gæs,
saa fører jeg dem ud paa Græs,
og der jeg synger Dagen lang,
og Gæssene forstaa min Sang.

Ved Middag gaa vi til vor Dam,
og Gassen traver foran stram;
der dukker hver sin fede Krop
med Ho'det ned og Halen op.

Om Aftenen jeg hjem ad gaar,
og Gaasen træt med Vingen slaar;
saa sover jeg saa sødt paa Straa; —
saa fattig Gjertruds Dage gaa.

19. Hønen med Kyllinger.

Kluk, kluk, kluk, kluk, kluk, kluk!
God Morgen, Høne min!

Hvor mange Kyllinger har du vel?

Elleve, Frue fin!

Tre af dem er sorte,
og brune er de tre,
fem er ganske gule,
de kjønneste, man vil se.

20. Povl og Hønsene.

Povl sine Høns i Haven lod flyve;
 Hønen saa let ud af Gaarden sprang.
 Povl kunde vel af Hønen begribe,
 Ræven var ude med Halen saa lang.
 Kluk, kluk, kluk. skreg Hønen i Haven;
 Povl han sprang og slog sig paa Maven:
 Nu tør jeg ikke komme hjem til min
 Mo'er!

---

21. Høne og Hane.

Høne og Hane
 de havde den Vane
 hver Dag at gaa sig en Tur i det fri;
 Ræven i Skoven
 — hvad tør han ej vove? —
 aad dem engang, da han just kom forbi.
 Pigen hun skjændte,
 for hjem de ej vendte;
 de var i Grunden dog undskyldt deri.

---

22. Ræven og Gaasen.

Ræven lakked ad Bondens Gaard
 en Aften saa silde,

der stjal han Bondens den fede Gaas,
og deri gjorde han ilde.

Hop, hop! sagde Ræven, vi vil springe!

Ak, nej! sagde Gaasen, vi vil flyve!

Jeg har saa ondt i den Taa,

i den Taa, i den Taa,

i den og i denne.

23. Ræven og Haren.

Og Ræven laa under Birkerod
bort ved Lyngen,
og Haren hopped paa lette Fod
over Lyngen.

Det er vel noget til Solskinsdag!
Det glitrer for, og det glitrer bag
over Lyngen.

Og Ræven lo under Birkerod
bort ved Lyngen;
og Haren hopped i vilde Mod
over Lyngen.

Jeg er saa glad over alle Ting!
Hu, hej, gjør du slige svære Spring
over Lyngen?

Og Ræven vented bag Birkerod
 bort ved Lyngen,
 og Haren tumled ham midt imod
 over Lyngen.

Men Gud forbarme sig, er du der!
 — Aa, kjære, hvor tør du danse her
 over Lyngen?

---

24. Paa Jagt.

Ræve luske
 gennem Buske,
 Mikkell, du mit Skud skal huske!
 Pas nu paa:
 Hjort og Raa
 dybt i Skovens Tykning staa.

Hornet lyder,
 rask jeg skyder,
 Hjorten gennem Krattet bryder —
 Ekko lød:
 Hjorten død
 ligger nu i Skovens Skjød.

---

25. To Harer.

To Harer laa mellem Kaalen
og rask af Bladene bed;
da kom den hæslige Jæger
og skød dem begge to ned.

Men da de mærked, at ikke
de var saa døde endda,
saa rejste de sig paa Stedet
og skyndte sig væk der fra.

26. Mod Aften.

„Mæ,“ siger det lille Lam,
„Mo'er, jeg fryser, jeg vil hjem!“
„Mæ,“ siger det store Faar,
„vent, til Aftenklokken slaar,
saa skal du nok komme hjem, mæ!“

„Rab, rab, rab,“ siger Ænderne smaa,
„nu skal det lystig hjem ad gaa!
Sove vi skal, til Sol staar op,
saa skal i Dammen vi pjaske vor Krop.
Rab, rab, rab,“ siger Ænderne smaa.

„Mjav,“ siger den lille Kat,
 „nu vil jeg sove saa sødt i Nat!
 I Morgen skal vi lege igjen,
 for jeg vil helst lege Dagen hen.
 Mjav,“ siger den lille Kat, „mjav!“

„Prr,“ siger den gamle Hest,
 „jeg maa trække, som jeg kan bedst;
 gid jeg stod i min lune Stald
 og hørte i Dag ej flere Knald.
 Prr,“ siger den gamle Hest, „prrr!“

„Vov,“ siger den store Hund,
 „vaage maa jeg endnu en Stund,
 fare om og passe paa,
 at de trygt til Ro kan gaa.
 Vov,“ siger den store Hund, „vov!“

---

27. Ro til Fiskeskjær.

Ro, ro til Fiskeskjær,
 hvor mange Fiske fik du der?
 En til Fa'er og to til Mo'er,
 tre til Søster, fire til Broer
 og fem til den, der Fisken drog.

---

28. Kukkeren.

Den Kukkermand paa Træet sad;
 men Regnen faldt paa Busk og Blad
 Kukuk!

Da klaged den med Suk og Graad:
 Jeg fryser, og jeg er saa vaad!
 Kukuk!

Det Solskin blev og dejligt Vejr,
 og tørre blev den Kukkers Klæ'er.
 Kukuk!

Da løfted den sin Vinge graa
 og svang sig højt mod Himlen blaa.
 Kukuk!

29. Kukuk.

Kukuk, kukuk! toner i Skov.
 Fuglene sjunge
 hver med sin Tunge:
 Pippip, kukuk! Vaaren til Lov.

Kukkuk, kukkuk! — Hør Vaarens Bud!
Gamle og unge,
glade vi sjunge:
Foraar, Foraar! Kom til os ned!

---

30. Den lille Fugl.

Den lille Fugl er Barnets Ven,
synger saa liflig i Træernes Toppe,
fra Grene til Grene dens Lyst er at hoppe;
jeg vil og synge og hoppe som den.

Den lille Fugl er glad og væn,
kvivivit, kvivivit den daglig synger,
nipper i Løvet og vipper og gynger;
jeg vil og synge og gynges som den.

Den lille Fugl hver Morgenstund
lover sin Skaber og frydes ved Livet;
jeg vil og takke for, hvad mig er givet,
naar jeg vaagner af søden Blund.

---

31. Hør Spurven der ude.

Hør Spurven der ude!
 Den sang ved Rude:
 Kom dog, I smaa!
 Kom ud dog fra Skolen!
 Snart skinner Solen;
 lege I maa!

— Snart paa Foden, snart paa Knæet,
 ja paa Ho'det selv vi staa;
 vi med Spurven fløj fra Træet,
 havde vi kun Vinger paa.

Hvor kan det dog være,
 at ej vi bære
 Vingerne smaa?
 Men naar vi er fromme,
 kan de vel komme?
 Bare de maa! —

Da vi flyve vil over Byen,
 flyve langt i Verden ud,
 flyve højt der op over Skyen,
 op til Himlen og til Gud.

---

32. Stork Langeben.

Stork, Stork Langeben!
Hvor var du saa længe?
Saa du Kong Faraos høje Sten?
Gik du paa Nilstrømmens Enge?

Stork, Stork Langeben
med de røde Hoser!
Hvor har du gjort af dit ene Ben?
Blev det i Faraos Moser?

Stork, Stork Langeben!
Lykken vil du bringe;
gjemmer du den med dit ene Ben
listelig under din Vinge?

Stork, Stork! Favre smaa
bringer du vor Moder;
er det en Søster med Øjne blaa
eller en lille Kjærbroder?

---

33. Den lille Bi.

Surr, surr, surr, lille Bi, omkring!
 Frygt ej for de vilde Dreng, .
 flyv kun ud i Skov og Enge!
 Surr, surr, surr, surr i lystig Ring!

Surr, surr, surr, lille Bi, omkring!
 Sid i Blomsten som en Dronning!
 Sug den søde, søde Honning!
 Surr, surr, surr, surr i lystig Ring!

Surr, surr, surr, lille Bi, omkring!
 Flyv saa med dit rige Bytte
 hjem til Cellen i din Hytte.
 Surr, surr, surr, surr i lystig Ring!

---

34. Græshoppen.

Græshoppen sidder paa Engen
 i Sommerens Aftenskjær;
 synger han Elskovsviser
 alt for sin Hjærtenskjær?

Sangfugl han ligner dog ikke,
 kun Vinger til Stads han fik.
 Spillemand i det grønne,
 hvormed gjør du Musik?

Ivrig han stryger Fiolen
 og nikker paa Blomsterstol;
 Benet er Fedelbuen,
 og Vingen er hans Fiol.

---

35. Hvad kan de?

Den lille Bi, den store Sol?

De kan stikke.

Og Bøgen og den blaa Fiol?

De kan nikke.

Og Busken her og Baaden hist?

De kan gynge.

Og Bølgen og hver Fugl paa Kvist?

De kan synge.

Og daarligt Vejr og daarlig Vej?

De kan drille.

Og hvad kan baade du og jeg?

Tie stille.

---

36. Pandeben, Øjesten!

Pandeben! — Godt det gror!
 Bag ved det Forstanden bor.
 Den vil læse, den vil lære,
 bringe dig i Agt og Ære,
 sidde som en holden en
 bag det stolte Pandeben.

Øjesten! — Nej hvor klar!
 Tror jeg ikke, to du har!
 Se dog bare, hvor de klares,
 jeg kan se dig — o, bevares —
 lige ind i Hjærteben,
 du, min egen Øjesten.

Næsetip! — Hvilken Hest!
 Et Par Brillen ride bedst.
 Naar du ikke Vejen kjender,
 ride de, hvor Tippen vender.
 Hvilken lille, stumpet Snip!
 Hesten hedder Næsetip!

Mundelip — frisk og rød,
er det sandt, du er saa sød?
Kan jeg ganske paa dig lide,
vil ej Tænderne mig bide?
Jeg vil tage Kysset. — Svip!
Det tog jeg fra Mundelip!

Hageflip! — Det er vist:
Hageflippen kommer sidst;
men i Kløften, som jeg hører,
er der nok en Lux, der kører;
det gaar over Næsetip,
Mundelip og Hageflip!

Dikkedik! — Hvad er det?
Vil du sidde rank og ret,
saa skal jeg nok Luxen finde,
thi jeg ved, han er der inde.
O, nu har jeg ham, den Strik!
Dikke, dikke, dikke dik!

---

37. Om Middagen.

Kom, mit lille Pus, og se,
Bord vi nu skal dække,
her har Moder lagt din Ske
og din Hagesmække;
her den lille Stol skal staa,
som du nu skal sidde paa
i den pæne Kjole
og tæt ved Broder Ole!

Sæt dig kun, nu sidder Fa'er,
men brug ikke Munden,
før jeg Hagesmækken har
dig om Halsen bunden.
Spis saa kun, om nu du vil,
Maden den er sat dertil,
men for hurtig ikke,
for ellers faar du Hikke!

Saa, nu er det nok af det!
Ikke saa forslugen!
Der er jo endnu en Ret —
se, du pletter Dugen!
Og saa sidder du saa stiv —
bøjer du ej smukt dit Liv,
siger man: den Dukke,
hun kan sig ikke bukke!

Naa, hold nu kun op! Du faar
 mer, end du kan rumme;
 jeg kan se, din Mave staar
 som en lille Tromme.

Fy! Hold Fingren smukt af Fad!
 Kys, og sig saa Tak for Mad,
 først til Fa'er og Moder
 og saa til lille Broder.

---

38. Ride paa Faders Knæ.

Ride, ride paa Faders Knæ
 ud i Verden den vide,
 ride under det grønne Træ
 og langs med Højens Side.

Ride, ride paa Faders Knæ
 hen til Engen den grønne,
 sætte sig ned i Buskens Læ
 og plukke Blomster kjønne.

Ride, ride paa Faders Knæ
 ned til Stranden den blanke;
 Bølgen ruller i Ny og Næ,
 der kan man Perler sanke.

Ride, ride paa Faders Knæ
ud i Skoven den svale ;
Sang skal klinge i Bøgens Læ
og Ekko med os tale.

---

39. De glade Børn.

Lystig vi synge og springe og lege,
uden for Regnen paa Ruderne slaar ;
her har vi lune og skjærmende Vægge ;
Kjærlighed sørged for Barndommens Aar.

Fader og Moder maa skaffe os Brødet ;
ingen kan leve af Løjer og Sang.
Barndommens Tid bør ej være forødet,
Børnene blive dog voxne en Gang.

Glade vi ville i Skolen os samle,
regne og skrive og stave os frem.
En Gang, naar Fader og Moder er gamle,
tjene vi Brødet til os og til dem.

---

40. Rejsen.

Vor gamle Karo holdt en Støj,
da Vognen kom for Døren ;
min Kuffert og mit Rejsetøj
blev baaret ud af Søren.

En Postillon i Frakke rød
paa Bukken sad, han var saa sød,
han blæste, han blæste:
Duidu, duidu, duidu dudud.

O hvilken Fryd, naar let i Sind
man hen ad Vejen ruller!
Foran os alt i Rosenskin,
det mørke bag vor Skulder.
De raske Heste fare frem,
og Postillonen muntre dem,
han blæser, han blæser:
Duidu, duidu, duidu dudud.

---

41. Skovturen.

Og det var en Skærsommerdag,
da blev der Myller paa Gade,
da skulde Børnene i Skoven ud
at se de grønne Blade;
for da var Skoven grøn, grøn.

Saa gik der Bud til den milde Sol
om strax at komme og skinne;
saa gik der Bud til den sorte Sky
om helst at lukke sig inde.

Saa gik der Bud til den Blomsterflok
om tæt at samles i Klynge;
saa gik der Bud, om de Fugle smaa
vilde øve sig i at synge.

Saa gik der Bud til det fæle Støv
om ej at ligge paa Veje;
saa gik der Bud til det bløde Græs
om tørt at rede sit Leje.

Saa gik der Bud til det Kildevæld
en kølig Drik at skjænke;
saa gik der Bud til den Jordbærbusk
om lidt paa Bær at tænke.

Og der blev tralvt i den Bøgeskov,
og der var Liv paa Færde,
og da saa Børnene kom der ud,
var alt, som det skulde være.

Og aldrig var der mere lysteligt
for neden og for oven,
og aldrig gaves der en bedre Dag
end Sommerdagen i Skoven;
for da var Skoven grøn, grøn.

---

42. I det frie.

Herligt en Sommerdag
drage i muntert Lag
ud i de lysgrønne Sale;
herligt at hvile der
svalt under Skovens Træer,
lytte til Fuglenes Tale.

Alting saa nydeligt,
alting saa frydeligt
jubler til os i det grønne;
Smaafuglen synger glad,
gyngende bag sit Blad,
Vaarmelodier saa skjønne.

Blomsten nu smykket staar,
vidner om skjønnest Vaar,

breder sit Tæppe her inde,
 smiler som gammel Ven,
 vinker os til sig hen,
 kalder tilbage sit Minde.

Glem ej, hvad kjønt vi saa!
 Glem ej de Blomster smaa,
 glem ej, hvor Fuglene gyngede,
 glem ej det friske Løv
 inde i Byens Støv,
 glem ej med Vaaren at synge!

---

43. Sømandssang.

Saa hive vi vort Anker op
 og hejse Sejl i højen Top!
 Lykke og Held!
 Lev alle vel,
 hver trofast Sjæl!

Saa hive vi vort Anker op
 og hejse Sejl i højen Top!
 Jollerne fra,
 Vinden er bra!
 Hurra, hurra!

---

44. Sømanden.

Den Sømand han maa lide
langt mere ondt end godt;
Beskøjterne, han tærer,
de glide ned saa smaat,
hej, komfaldera, hurra!
De glide ned saa smaat.

Men kommer han til Syden,
han drikker Vin med mer
og spiser af de Frugter,
som Bonden aldrig ser.

Men hører han der ude,
hans Moder lider ondt,
da letter han sit Anker
og drejer Skuden rundt.

Og med det samme letter
han paa sin blanke Hat,
og siger hver skjøn Jomfru
saa mangan en god Nat.
Hej, komfaldera, hurra!
Saa mangan en god Nat.

---

45. Den tapre Landsoldat.

Den Gang jeg drog afsted,
 den Gang jeg drog afsted,
 min Pige vilde med,
 ja, min Pige vilde med.

Det kan du ej, min Ven!

Jeg gaar i Krigen hen,

og hvis jeg ikke falder, kommer jeg nok
 hjem igjen!

Ja, var der ingen Fare, saa blev jeg
 her hos dig,

men alle Danmarks Piger de stole nu
 paa mig.

Og derfor vil jeg slaas som tapper
 Landsoldat!

Hurra, hurra, hurra!

Min Fader og min Mo'er,
 min Fader og min Mo'er,
 de sagde disse Ord,
 ja, de sagde disse Ord:

„Naar de, vi stole paa,
 i Krigen monne gaa,

hvem skal saa pløje Markerne, og hvem
 skal Græsset slaa?“

Ja, det er netop derfor, vi alle maa afsted,

for ellers kommer Tysken og hjælper
os dermed!

Og derfor vil jeg slaas som tapper
Landsoldat!

Hurra, hurra, hurra!

Naar Tysken kommer her,
naar Tysken kommer her,
beklager jeg enhver,
ja, beklager jeg enhver.

Til Peder og til Povl

han siger: „Du bis faul!“

Og skjælder man ham ud paa dansk, saa
siger han: „Hols Maul!“

For Folk, som taler alle Sprog, er det
nu lige fedt,
men Pokker heller inte for den, der kun
kan et.

Og derfor vil jeg slaas som tapper Land-
soldat!

Hurra, hurra, hurra!

Om Danebrog jeg ved,
om Danebrog jeg ved,
den faldt fra Himlen ned,
ja, den faldt fra Himlen ned.
Den flager i vor Havn
og fra Soldatens Favn,

og ingen anden Fane har som den sit
eget Navn.

Og den har Tysken haanet og traadt
den under Fod;

nej, dertil er vor Fane for gammel og
for god!

Og derfor vil jeg slaas som tapper Land-
soldat!

Hurra, hurra, hurra!

Vi byde Fjenden Trods,

vi byde Fjenden Trods,

naar Kongen er med os,

ja, naar Kongen er med os.

Med draget Sværd han staar,

han snakker ej, men slaar,

saa dansk som han var ingen Konge her
i mange Aar.

De lader, som de tror, at han inte mer
er fri;

men selv vil de nok ha'e ham i det tyske
Slaveri.

Se, derfor vil jeg slaas som tapper Land-
soldat!

Hurra, hurra, hurra!

For Pigen og vort Land,
for Pigen og vort Land

vi kæmpe alle Mand,
 ja, vi kæmpe alle Mand;
 og ve det usle Drog,
 der elsker ej sit Sprog
 og ej vil ofre Liv og Blod for gamle
 Danebrog!
 Og kommer jeg ej hjem til min gamle
 Fa'er og Mo'er,
 Kong Frederik vil trøste dem med disse
 hersens Ord:
 „Sit Løfte har han holdt, den tapre Land-
 soldat!“
 Hurra, hurra, hurra!

---

46. Goliat.

Der var en Kæmpe Goliat,
 det var en Matador;
 han bar Plumase paa sin Hat
 og rundt om den en Snor.
 Han havde Garderstøvler paa,
 og dem lod han med Jærn beslaa.

Hans Knebelsbart var alt i Stand
 at kyse mangan en;

han vilde æde alle Mand
med Hud og Haar og Ben;
hans Dyrendal den var saa lang,
saa lang som nogen Væverstang.

Og selv var han saa svær og stor
og ret en Grobian,
var altid rig paa store Ord
og fattig paa Forstand,
løb Smaafolk idelig paa Arm
og gjorde skammelig Allarm.

Hver Dag kom han i fuld Gevær
og Israel bød Trods
og raabte: Er der nogen her
som der har Lyst at slaas?
Hvis en har Lyst, han sige til,
og han skal se et artig Spil!

En Hyrde gik med ædel Aand
da ud mod Praleren,
en Stav han havde i sin Haand,
en Slynge og en Sten;
han sagde: Du har Spyd og Sværd;
i Herrens Navn jeg kommer her.

I Slingen lagde han den Sten
og slog til Goliat

og traf ham paa hans Pandeben,
saa lange Pralhans drat,
og David nu i Mag og Fred
afhug den Pralers Hoved med.

O lærer, lærer smukt heraf
at sky den langes Spor!
Plumasen gjør ej Sagen af,
ej heller store Ord.
Men lærer heller af den smaa,
hvordan man skal med Ære slaa.

---

47. De tyske Spillemænd.

Fra Tyskland uddrog en Flok Spillemænd,
til Danmark satte de Kaasen hen;
men nu skal I høre, hvordan det gik,
da de stemte op med fuld Musik.

De Hunde begyndte en Hysten stærk,
den fine Frue fik Hovedværk,
den Kokketøs, der udi Stegers stod,
fik svedet Grøden, som hun forlod.

Og Skriveren kastede Pennen væk,
den slog paa Arket en stor Klat Blæk;

men Kjøbmanden kjendte ej Vand fra Vin,
han gav dem Sveske, som bad om Rosin.

Selv Degnen, som dog var en vellærd Mand,
han tabte Fatning og al Forstand;
med Næsen han trykked en Rude itu,
da Pastoren kom, saa sagde han „du“.

Smaabørnene jubled og dansed rundt,
indtil de alle som en fik ondt;
thi Tyskernes Pibe er ikke god,
den passer kun slet for det danske Blod.

Men saa blev de enig om, store og smaa,
at lade de gode Spillemand staa,
og da de fik intet for deres Spil,
ja, saa drev de atter ad Tyskland til.

---

48. Bryde Kloster.

Hvad er der i det Kloster at se?

Ring, rang, falder i Sang,
falla de rødeste Roser.

Der er en Jomfru saa fin og skjøn.

Ring, rang osv.

Og kan vi ej faa den Jomfru at se?
 — Der er saa stærk en Mur omkring.
 Saa ville vi brække en Sten eller to.
 — En Sten eller to kan ej forslaa.
 Saa ville vi brække den halve Mur.
 — Den halve Mur kan ej forslaa.
 Saa ville vi brække den hele Mur.
 — Den hele Mur kan ej forslaa.
 Saa ville vi brække det halve Kloster.
 — Det halve Kloster kan ej forslaa.
 Saa ville vi brække det hele Kloster.
 Nu har vi faaet den Jomfru at se.
     Ring, rang, falder i Sang,
     falla de rødeste Roser.

---

49. Det lille Bjærg.

1. Langt ud i Skoven laa et lille Bjærg,
 aldrig saa jeg saa dejligt et Bjærg.
 Bjærget ligger langt ud i Skoven.
2. Paa det lille Bjærg der stod et lille Træ,
 aldrig saa jeg saa dejligt et Træ,
     Træet paa Bjærget,
 Bjærget ligger langt ud i Skoven.

3. Paa det lille Træ der sad en lille Gren,
 aldrig saa jeg saa dejlig en Gren.
 Grenen paa Træet,
 Træet paa Bjærget,
 Bjærget ligger langt ud i Skoven.
4. Paa den lille Gren der sad en lille Kvist,
 aldrig saa jeg saa dejlig en Kvist.
 Kvisten paa Grenen,
 Grenen paa Træet osv.
5. Paa den lille Kvist der sad et lille Blad.
6. Paa det lille Blad der var en lille Rede.
7. I den lille Rede var et lille Æg.
8. Af det lille Æg der kom en lille Fugl.
9. Paa den lille Fugl der sad en lille Fjer.
10. Af den lille Fjer der blev en lille Pude.
11. Paa den lille Pude laa en lille Dreng,
 aldrig saa jeg saa dejlig en Dreng.
 Drengen paa Pudens,
 Pudens af Fjeren,
 Fjeren paa Fuglen,
 Fuglen af Ægget,
 Ægget i Reden,
 Reden paa Bladet,
 Bladet paa Kvisten,
 Kvisten paa Grenen,

Grenen paa Træet,
 Træet paa Bjærgget,
 Bjærgget ligger langt ud i Skoven.

---

50. Harevisen.

Og Bonden han ganger alt bag sin Plov,
 da saa han en Hare, der sad og sov.

Og Bonden smed Haren alt paa sin Nakk',
 og hjem til sin Hustru saa mon han lakk'.

„Og hjærte Morlille, tag vel mod mig,
 og sikken en Hare a har til dig!“

„Og hjærte Farlille, vær du mig tro,
 sælg Haren og giv mig saa et Par Sko!“

Og Bonden smed Haren alt paa sin Nakk',
 og hen til æ Kjøbstad saa mon han lakk'.

Og da han gik op ad den Kjøbstadgaad',
 saa mødte han en Tysker saa vel tilmod'.

„Und vas vilst du haben for Hasen dein?“
 „Fir' Mark og fir' Skilling og Brændevein!“

„Nej femten Schilling dem vil jeg gie.“
 „Og hvi est du saadan en karrig Knark?
 og femten Skilling er jo ingen Mark.“

Og Tysken bredte ud sin Kappe blaa,
 der talte han de Penge baade stor' og smaa.

Og Tysken smed Haren alt paa sin Nakk',
 men alle fire Fødder den med sig snap.

Og Haren den løb over Bjærg og Dal,
 og Tysken bag efter, som han var gal.

Den Harelill hun sprang over Kjær og Mos',
 den Tysker han bag efter med de sribed
 Hos'.

Og Haren den løb lig' ad Helved ind,
 den Tysker han bag efter baad' med
 Krop og Skind.

---

51. De to Sandmænd.

Per Nilen har trukket sin Jolle paa Land,
 didelum, didelum dej;
 han siger, at Tropmand skal gjør'en i Stand,
 didelum, didelum dej.

Men Tropmand han er ingen Nar,
Venner, tro I kun mig!
Per Nilen ingen Penge har,
didelum, didelum dej.

Takkelagen den er rent forslidt,
han siger, at Tropmand skal gi'e ham Kredit.
Men Tropmand han gier ej Kredit,
Venner tro I kun mig!
Per Nilen alting betaler med Skidt.

Han ta'er en Mark for en Skjæppe Sand;
jeg tror, den Mand har mist' sin Forstand,
for ingensteds er Sand saa dyr,
Venner, tro I kun mig!
Per Nilen det er dog en løjerlig Fyr.

Nu tror jeg, jeg vil ende min Sang,
for ellers jeg frygter, hun bliver for lang.
Nu Turen staar Per Nilen til,
Venner, tro I kun mig!
Til Gjengjæld synge han, lige hvad han vil.

---

52. Bræmsen og Fluen.

Tog Bræmsen Støvler og Sporer paa;
 — Tranen træ'er paa Trommen —
 saa red han sig til Fluens Gaard
 — i Torn og i Blommen.

Og da han kom til Fluens Gaard,
 saa stod der Fluen og redt' sit Haar.

Hør du Flue baade favr og fin,
 vil du blive Allerkjæresten min?

Hvor kan jeg blive Allerkjæresten din?
 Du er jo fattig, og jeg er rig.

Naar jeg sidder paa Kongens Fad,
 saa sidder du paa Hestens Bag.

Tog Bræmsen Fluen ved Vingebeben,
 slog hende ned i Rendesten.

Op stod Fluen og snøfted og græd:
 Naar skal da saa vort Bryllup staa?

Marie-Dag, som falder i Høst,
 thi da er Bræmser og Fluer flest.

---

53. Uglevisen.

Jeg saa enlig gik en Gang
 udi Mark og Enge,
 hørte der, en Ugle sang,
 stod og lytted længe,
 tænkte: hvad er dette her,
 mens jeg ikke Uglen ser,
 som saa ynk'lig hylér?

Jeg gik hen at søge op
 denne arme Ugle,
 da den sad i Skovens Top,
 tænkte sig at skjule;
 did hen løb jeg hastelig,
 raabte højt: hvad skader dig,
 mens du saadan hylér?

„Jeg ved ej, hvad ondt jeg gjør
 den graarygged Krage,
 jeg ved ej, hvad Spurveklør
 har paa mig at rage;
 alle er mig hadelig,
 alle Fugle plukke mig;
 maa jeg da ej hyle?

Jeg ved ej, hvad ondt jeg gjør
 udi Bondens Lade:

jeg bevarer, som jeg bør,
 alt hans Korn fra Skade;
 jeg opæder Musen graa,
 jeg derfor ej Tak kan faa:
 o, jeg maa vel hyle!

Derimod har Katten godt,
 thi naar den kan fange
 Musen paa sin Herres Slot,
 da man til den ganger
 med sød Mælk udi et Fad,
 mens jeg lider Hunger, Had;
 maa jeg da ej hyle?

Katten er mit Søskenbarn,
 den har gode Dage
 fremfor mig, det slemme Skarn,
 jeg maa staa tilbage;
 den gaar ud, og den gaar ind,
 mens de plukke mig mit Skind;
 o, jeg maa vel hyle!“

---

54. Aarstiderne.

Foraaret det er dog Haabets Tid,
 Sæden nedsænke dybt vi med Flid;

Lærken synger i Morgensolen,
Børnene løbe glade til Skolen.

Sommeren det er en dejlig Tid;
Marken er grøn, og Solen er blid,
Hø og Græs staar i Bunker paa Enge,
Løjer der er for Piger og Dreng.

Efteraar bringer den stærke Blæst,
huer dog mange Peblinger bedst:
naar den lystig i Haverne trommer,
regner det Pærer, Æbler og Blommer.

Vinteren det er en prægtig Tid,
Isen er blank, og Marken er hvid;
slaas med Sne, kjør' i Slæde og glide,
løbe paa Skøjter, det kan jeg lide.

---

55. Naar kommer Vaaren vel?

„Naar kommer Vaaren vel?“

— Naar den sortblaa Svale kommer
og bebuder nære Sommer,
naar den kvidrende ta'er Myggen
der vil tumle sig i Skyggen —
da kommer Vaaren!

„Naar kommer Svalen da?“

— Naar den lille Frø i Kæret
strækker Halsen op i Været
og med Tungen slaar paa Trommen:
Nu er tykke Frømand kommen! —
Da kommer Svalen!

„Naar kommer Frøen da?“

— Naar den lange Stork er kommen
for at putte Frø i Vommen
og staar med de røde Hoser
fiskende i brune Moser —
da kommer Frøen!

„Naar kommer Storken da?“

— Naar først Sneppen hid er fløjet
og staar over Isen bøjet
borende sig der et Bæger,
hvoraf den med Vand sig kvæger —
da kommer Storken!

„Naar kommer Sneppen da?“

— Naar først komme blot de Dage,
at i Odense paa Tage
Stæren bygger højt sin Rede,
hvor Godtfolk ham Plads berede —
da kommer Sneppen!

„Naar kommer Stæren da?“
 — Det kan du jo nok begribe,
 først der komme maa en Vibe!
 Først naar Viben som en Blinker
 til Armeen „fremad!“ vinker —
 da kommer Stæren!

„Naar kommer Viben da?“
 — Naar først efter Vintertide
 Vintergjæk af Sneen hvide
 rejser sig med sine Blade
 og gjør alle Hjærter glade —
 da kommer Viben!

„Naar kommer Gjækken da?“
 — Naar Gudfader det behager,
 vinker han den frem af Ager;
 først naar hans Befaling falder,
 først naar han paa Blomsten kalder —
 da kommer Gjækken!

---

56. En Vise om Vaaren.

Nu lakker det ad Tiden smaat,
 da Jomfru Vaar vil komme;
 den Søvn, som hun i Nat har faa't,
 er sagtens snarlig omme.

Eja, hvor skjønt!

Snart Løvet er grønt,
og Fuglen vil kvidre saa kjønt!

Saa tager hun sit Styrtebad
i Luftens friske Strømme;
lig lette Skyer skilles ad
de mørke Nattedrømme.

Men Solen med et rundt Gesigt
bag efter hende render;
han tror nu ret, det er hans Pligt
at være hendes Tjener.

Og vil hun bruge ham til Spejl,
da er han saa fornøjet,
skjønt stundum, det slaar aldrig fejl,
han Taarer faar i Øjet.

Og Gjøgen ler til Finkens Slag,
og Storken Halsen bøjer,
og Sommerfuglen for og bag
gjør tusend pæne Løjer.

Kaninen morer sig i Krat,
Græshoppen lystig vipper,
mildt Stjærnen i den klare Nat
med sine Øjne glipper.

Sig glæder selv, skjønt gammelklog,
den blege, syge Maane;
Alverdens Hjærte sukker, og
Poeterne — de daane.

Eja, hvor skjønt!

Snart Løvet er grønt,
og Fuglen vil kvidre saa kjønt.

---

57. Skyd frem, Skovmærke!

Skyd frem, Skovmærke, frisk og prud!
Hæng, Pil. din uldne Vante ud!
Kom Kukker, Lærke, syng: vi har
alt Foraar sidst i Februar!
Jeg synger med: Kukkuk, Kvivit!
Kom, kjære Sol, kom saadan tit!

---

58. I Vaaren.

Hvor Skoven dog er ung og frisk!
Se Bøgen dækker op sin Disk
med grønne Kræmmerhuse;
det unge Krat
har Fjer i Hat
og alle Bække bruse.

Skovbunden blinker blaat og hvidt,
 hvor Bien gjør en vims Visit
 hos Myren og hos Billen;
     og Sivet staar
     og nejer for
 sin unge Moder, Kilden.

Mariehøns i broget Ham
 sig sole hos en Hanekam,
 som de var i Familje;
     i Dalens Ly
     frem titter bly
 den søde Klokkelilje.

Og hist den alleryngste Snegl
 forsøger sig for fulde Sejl;
 men krybe kan den ikke,
     det er for svært!
     Den har kun lært
 det første Tag: at ligge.

Kun Bregnen staar endnu forknytt
 og krænger sine Vifter blødt
 og synes fast at sove;
     den tænker paa
     de Tider graa,
 da Bregnerne var Skove.

Og Egen trodser Vaarens Værk
og strækker sig saa muskelstærk
og vejer sine Kræfter:

Smaa Bøgeskud,
spring I kun ud!

Jeg kommer lidt bag efter.

Med Fuglesangen gaar det smaat,
men Gjøgen i sit grønne Slot
er kommen paa sin Hylde;

utrættelig
den øver sig
som Skovenes Sibylle.

Ja, alt er nyt og frisk og ungt!
O, hvem kan aande vintertungt
i disse lyse Telte,

hvor Haabet staar
med Krans om Haar
og broget Blomsterbælte!

59. Vaarsang.

Nn vaagner Blomsten af Dvale,
den titter fra Knoppens Ly;
Smaafugle lystelig synge
og svinge sig op mod Sky.

Smaafugle lystelig synge
 og kvidre til Vaarens Pris;
 de synge alle det samme,
 men hver paa sin egen Vis.

De synge alle det samme
 og trættes ej nogen Stund,
 de synge om Gud, vor Skaber,
 Allivets Kilde og Grund.

De synge om Gud, vor Skaber,
 til alting er Sang og Klang;
 den Tid, da Vaaren ej ender,
 den kommer, vil Gud, en Gang!

Men Øjet studser og fyldes,
 og Hjærtet faar Luft i Sang;
 den Dag, da Vaaren bli'er evig,
 den kommer dog vel en Gang.

---

60. Slaavise.

I bare Ærmer gaa
 vi Karle her og slaa;
 hvor vore Leer blinke,
 det høje Græs maa synke;
 vi Karle gaa og slaa.

O, hvor det dog er godt,
at Vejret er lidt graat!
Naar Solen os ej brænder,
det gaar saa godt fra Hænder,
da slaa vi Hø med Lyst.

Men ingen Regn i Dag,
før alt er under Tag!
Lad Pigerne, som rive,
ej heller vaade blive!
O se, hvor flinkt det gaar!

Nu, Karle, raske Drag!
Frisk fremad, lige Slag!
Se, du ej Leen taber,
du der, som staar og gaber
i Vejret efter Steg!

Se vore Piger der,
hvor flinke de ej er!
Se kun, med hvilken Iver
det tørre Hø de river
og sætter det i Stak!

Nu kun det Hjørne her,
og saa vi færdig er,

kan ligge ved vor' Stakke
og synge, le og snakke
og faa et godt Krus Øl.

Hvor mangen stakkels rig
maa ej misunde mig!
Den Stakkel ved det ikke,
hvor sødt det er at ligge,
naar man har slæbt sig træt.

---

61. Sommeraften.

Solen synker nok saa smukt
ned bag grønne Linde,
og i uforstyrret Flugt
danse lette Vinde.

Kornet leger Tit og Skjul,
gynger sig i Vover,
vifter om den lille Fugl,
som i Gyngen sover.

Solen synker ned i Glans;
rundt om Bækkens Kanter
skyller Vandet op en Krans
fuld af Diamanter.

Rig og fattig, store, smaa,
 som det sig kan falde,
 Del i Verdens Skjønhed faa
 de af Himlen alle.

Solen synker sommervarm;
 det er Tid at bede:
 Gud og Fader, sign hver arm,
 som er uden Rede!

Sign de store, sign de smaa,
 lær dem dig at fatte;
 lad dem, kjære Skaber, faa
 lidt af dine Skatte!

---

62. Løvfald.

Svunden er den friske Sommer,
 skydækt nu den klare Luft;
 Løvet falder, Vintren kommer,
 dræber Blomsten og dens Duft.

Tung om Hjærtet Skoven sukker
 over hvert et Blad, der dør,
 og den mørke Grav sig lukker
 om, hvad lysest smilte før.

Jeg er ung som Vaarens Blade,
 men min Sommertid er kort;
 maatte jeg da, Gud, ej lade
 den unyttet svinde bort!

---

63. Vinteren.

Kjender du den barske Mand?
 Sne og Kulde bringer han;
 Vinter vi ham kalde,
 Han er hvid fra Top til Taa,
 trænger ind i hver en Vraa
 og besøger alle.

Fattigfolk ej synes godt
 om den strænge Vinterdrot
 og hans kolde Følge.
 Men til Ruden kommer han,
 tegner Blomster paa dens Rand,
 stivner Vandets Bølge.

Mark og Eng, som før var grøn,
 gi'er han hvide Lagen skjøn,
 det skal Spiren dække.
 Fuglen søger ind til By
 under lune Tag et Ly;
 Frøen tør ej kvække.

Stolt Hr. Vinter om sig slaar;
 Sne paa Gade, Sne i Gaard
 han bestandig byder.
 I den lune Stues Skjød
 og ved Kakkelovnen's Glød
 Folk sig helst da fryder.

Nogen Tid regerer han,
 Vinteren, den strænge Mand,
 Tronen har han inde.
 Men naar Foraarssolens Skjær
 smiler venlig til os her,
 maa hans Vælde svinde.

Hurtig han da pakker ind;
 Solen med sit milde Skin
 jager ham til Side.
 Vinter, Vinter, gaa din Vej!
 Ikke holde vi paa dig,
 det maa du nu vide.

---

64. Vuggesang for lille Broder.

Visselulle, min lille Bro'er!
 Sov nu sødt, saa bli'er du stor,
 da faar du Øjne, som skinner,
 røde og dejlige Kinder.

Visselulle, min lille Ven!
 Naar du vaagner af Søvn igjen,
 skal du faa Æble og Blomme;
 Fader dem har i sin Lomme.

Visselulle, aa, sov nu snart!
 Falder du i Søvn, er det rart,
 saa skal jeg sige til Moder,
 du er den sødeste Broder.

---

65. Visselulle.

Se, Blomsterne de spæde
 for længst er slumred' ind,
 og svøbt i Duggens Klæde
 de staa ved Maanens Skin,
 og Vinden vugger Blomsten øm
 og hvisker som en Drøm:

Visselulle!

Mit lille Barn, sov sødt!

Og Fuglene de lette,
 som sang ved Solens Glød,
 nu hvile de saa trætte
 i Reden lun og blød,

i Træets Top paa Grenen frit
de gynes jævnt og blidt:

Visselulle!

Mit lille Barn, sov sødt!

Hvad lister sig der ude?

Hvem er den lille Dreng,
som titter gjennem Rude
her ind til Barnets Seng?

Han ser, om alle Børn nu smukt
har deres Øjne lukt.

Visselulle!

Mit lille Barn, sov sødt!

Luk dine Øjne klare,
saa kommer Drengen ej,
saa er der ingen Fare,

Lukøje gaar sin Vej.

Men hvor et Barn ej sove vil,
han trykker Øjet til.

Visselulle!

Mit lille Barn, sov sødt!

---

66. Godnat.

Moder kjær!

Hos mig vær,

vogt mig, mens jeg sover.
 Du vil ej forlade mig,
 jeg kan stole trygt paa dig.

Hør en kjøn
 lille Bøn,
 Moder, jeg vil bede:
 gid Vorherre sød og rar
 vil velsigne dig og Fa'er.

Stille, tys!
 Bløde Kys
 falde paa mit Øje.
 Søvn og Drøm mig favne brat —
 Fader, Moder! Nu Godnat!

---

67. Vuggevise.

Sov sødelig, sov blødelig,
 luk dine Øjne til;
 Gud Fader udi Himmerig
 din Vægter være vil.

Han sender sine Engle ned
 om Vuggen Kreds at slaa;
 thi luk dit Øje, Barn, med Fred;
 Guds Øjne aabne staa.

---

68. Smaafuglene paa Juleneget.

Kom, lille Sisik! Følg med, følg med!
Et herligt Julekvældsmaal jeg ved!

Ha ha, ja ja —
et herligt Julekvældsmaal jeg ved.

En fattig Husmand bag Skoven bor,
han gi'er os et Neg i Aar som i Fjor.

Han ejer kun tre; dog gi'er han os et,
for Jesu Skyld saa gjør han det.

69. Julesang.

Nu ville vi synge og være glad
i Jesu Kristi Navn!
Guds Søn er født i Bethlehems Stad
os alle til Glæde og Gavn.

Han steg fra Tronen i Himmerig
og blev et Barn saa spædt;
for os han daled saa nederlig,
det maa ikke være forgjæt!

Al Verden han skabte til sit Behag
og styrer alt deri;

han føder den liden Fugl hver Dag,
som flyver i Luften fri.

Men af han klæder sin Guddomsmagt,
en Tjener vorder han;
han os vil tjene, det er hans Agt,
og blive vor Frelsermand.

Nu ligger han ved sin Moders Bryst,
hendes Mælk det er hans Mad;
alle Engle se paa ham deres Lyst;
hvo vilde ej være glad!

Med os han bytter saa underlig,
Guds Søn, vor Broder fin:
vort Kjød og Blod tager han paa sig
og skjænker os Guddom sin.

Han bliver en Svend, og Herre jeg,
som før var en fattig Træl;
hans Kjærligheds Dyb udgrundes ej,
og ikke hans Rigdoms Væld.

O, han oplader paa ny den Dør
til Glædens Paradis,
som længe for os stod lukket før:
ham ske Lov, Ære og Pris

Ham ville vi synge vor Julesang,
 og er den end kun svag,
 det er dog fra Hjærtet en Efterklang
 af Englenes Budskab i Dag.

---

70. Rejsen til Bethlehem.

Og Dagen led,
 og Solen gled
 alt under Bjærgenes Krans;
 med sænket Mod
 tre Konger stod
 i Aftenens dæmrende Glans

Fra Ørknens Hjem
 gik Tigren frem,
 Sjakalen hyled i Nat;
 ej Sti og Spor
 paa viden Jord
 var Hellig-tre-Kongerne sat.

Men Stjærnen steg,
 og Tvivlen veg
 i Bøn mod Stjærnerne sendt;
 thi klar den stod
 for deres Fod
 en Lygte paa Himmelen tændt.

Den lyste frem
 til Bethlehem —
 did gik de hellige tre,
 det spæde Nor,
 det Lam paa Jord
 i Hyrdernes Vaaning at se.

Men ret som her
 Guds barnet nær
 de Konger vare til Gjæst,
 hos Jesus Krist,
 den Konge hist,
 Guds Børn sig forsamle til Fest.

---

71. De hellige tre Kongers Sang.

O Stjerne, hav Tak, vor ledende Ven
 imellem de vildsomme Veje!
 Alt Hytten vi se, nu kjende vi den,
 Lyksalighed monne vi eje.
 Med Glæde
 vi træde
 her ind i det fattige Hus.

Vi komme saa fjærnt, vi Konger tre,
 alt fra de østlige Lande;

thi aldrig saa snart vi Stjærnen faa se
 paa Nattens Himmel at stande,
     vi glade
     forlade
 vor skinnende Kongeborg.

Thi Perler og Guld har Østerland,
 Klenodier have vi hjemme;
 men Perler og Guld ej lignes kan
 med det, som Hytten mon gjemme.

    Af alle
     vi kalde
 dog denne den herligste Skat.

Og denne Skat, som I vel forstaar,
 det er Barn Jesus den lille;
 han fødes endnu hvert evige Aar
 for dem, som elske ham ville,

    som trolig
     sin Bolig
 indvie den hellige Jul.

Saa sige vi eder nu Farvel;
 vor Frelser ville vi prise.
 Se, Stjærnen skinner saa klart i Kvæld,
 og Vejen vil den os vise.

Hil være
 i Ære
 den Konge for Himmel og Jord!

---

72. Den lille Katekismus.

Barnet voxer tidlig fra sin Skammel,
 bliver snart til Dukketøj for klog;
 ingen, blev han nok saa høj og gammel,
 voxer fra sin lille Lærebog.

Den er simpel; ja det maa den være!
 Simpel er til Barnet Faders Røst;
 simpelt er jo Smilet til den kjære,
 spæde Glut ved kjærligt Moderbryst.

Alt, hvad Hjærtet elsker ret og ærer,
 sandt og godt ser altid simpelt ud;
 derfor samme Præg og Stempel bærer
 Lærebogen og dens Ord om Gud.

Læg det Ord blot dybt i Hjærtets Gjemme,
 saa har Foden Lys paa Livets Sti;
 lad det lyde gennem Broderstemme:
 „Vær et Barn, og sæt din Fryd deri!“

Gjem saa Bogens Ord! O, lad dem være
nok saa simple, kun du elsker dem!

- Store Træer, som rige Frugter bære,
vozte af en lille Kjærne frem.

Og som af en lille Kilde flyder
mægtig Flod med mange Arme smaa,
spire alle skjønnne, milde Dyder
af et helligt Frø i Hjærtets Vraa.

